

- Окей, знімаю.
- І що я маю розповідати?
- Чому вирішила зняти цей фільм?
- Настав час, гадаю.
- Чому саме тепер?
- Не знаю. Чимало різних людей мають про мене чимало різних думок. Про те, хто, на їхню думку, я така. Про те, що сталося. Настав час розповісти власну версію.
- Круто.
- Господи. Звідки мені починати?
- З початку.
- Гмм...
- Не поспішай. Часу вдосталь.
- Колись давно, коли я народилася...
- Ну, може, не з самого початку.
- Почуваюся дурепою.
- У тебе добре виходить, повір мені. Продовжуй...
- Гадаю... Гадаю, все почалося того дня у парку розваг.
- То звідти й розпочинай.

СКАУТ

Чому чоловіки такі гімнюки?

Я переконана, що за нами стежать. Обертаюся знову, і – так, дідько, він все ще там. Яюсь стрьомно. Вперше я помітила його, коли ми вийшли з вбиральні і він крався за нами до самого «Стелсу». Мерзотник. Це ж шкільна поїздка. Бляха, що з тобою не так? Брудні виродки, їй-бо.

У задній кишені вібрує телефон. Це Ферд. Вони пішли не на «Стелс», а на «Сворм».

– Вони зайняли місце у черзі на «Сворм», – кажу я Лорел.

Поки ми були у вбиральні, інші вже пішли вперед. Сечовий міхур Лорел не більший за горошину, клянуся.

Лорел киває.

– Добре.

Ми повертаємо на іншу стежку біля «Тайдл Вейв» – аби проминути атракціон якнайдалі та не промокнути до кісток, – Лорел не замовкає ні на мить. Я знову озираюся, удаючи, ніби поправляю волосся.

Якого дідька, серйозно? Переслідувач також змінив напрямок.

Окей, тепер я вже трохи хвилююся.

– ...ну, справді, – я намагаюся зосередитися на тому, що каже Лорел, – нащо вона так відверто цим хизується? Гаразд, я зрозуміла, вони з Гаррісоном зустрічаються, але вона весь час так торкається його волосся та третється об нього, як сучка під час тічки. Вона щось чула про почуття власної гідності?

Я ще раз крадькома обертаюся. Він так за нами і йде. Дідько. Йому десь близько тридцяти. Ще не такий старий, аби годитися мені в батьки, але й не дуже далекий від цього. Ми повертаємо на доріжку, яка веде до черги на атракціон. Там відбувається щось на кшталт інопланетного вторгнення: машина швидкої

у вогні, поліцейські сирени, обвуглена телефонна будка. Дуже видовишно, але...

– Яно, ти чуєш?

– Слухай, – я перериваю її та притискаюся їй до стегна, – ти тільки не обертайся, але, здається, за нами стежать.

– Що? – Авжеж, вона негайно озирється.

– Лорел!

Вона повертається.

– Хто саме? Той гіпстер?

– Так, – шепочу я, – клянуса, він йде за нами, відколи ми вийшли з вбиральні.

– Серйозно? Фу. Який збоченець.

Цього разу Лорел удає, ніби грається своїм довгим, до талії, волоссям, аби ще раз озирнутися.

– Боже мій, Яно, він нас наздоганяє.

– Що?

– Привіт! Перепрошую! – гукає він.

Цього ще бракувало.

– Не зупиняйся, – кажу я.

Часом будівельники на риштуваннях чи бозна-хто викрикує гидотні фразочки і всяке таке, але ніколи раніше мене не переслідували так відверто. Моторошно. Ви ж не чекаєте, що почуватиметеся в небезпеці у гръбаному Торп-парку, так?

– Вибачте, що турбую. Можна вас на хвилинку?

– Давай дізнаємося, що йому треба. Може, ти щось загубила.

– Лорел, ні...

Та вже запізно. Він підстрибує прямо до нас.

– Боже мій, ви швидко ходите... Я намагався вас наздогнати.

Він звертається до мене...

– Привіт, мене звати Том Карні, я...

«Сворм» пролітає просто над нашими головами, і все, що він мені каже, потопає у галасі людей на атракціоні. Пасма волосся здіймаються навколо мого обличчя.

– Що? – кричу я.

– Я питаю, скільки вам років.

Лорел кривиться.

– Замала для тебе, гімнюче.

Чоловік, Том, посміхається та засовує руку у свій рюкзак. Витягає звідти візитку і простягає мені перед очі.

МОДЕЛЬНЕ АГЕНТСТВО «ПРЕСТИЖ»

Том Карні

Директор скаутського відділу

Я кліпаю. Люди на атракціоні знову пролітають над головою, і поки він беззвучно ворухить губами, я чую лише їхні крики.

– Перепрошую, що?

– Кажу, ви колись займалися моделінгом? – повторює він.

Том не схожий на педофіла, хоч я гадаю, що на них можуть бути схожими лише невдахи. Він радше нагадує гея-гіпстера з Шордіча: шапочка біні, пластикові окуляри, картата сорочка та руда борода. Б'юся об заклад, у нього ще й складаний велик е.

– Жартуєте? – каже Лорел. – Яна?

Я не звертаю уваги на її тон. Образливий.

– Ні, – бурмочу я. Ненавиджу свій голос, коли нервую: він стає такий низький. Я розмовляю, наче якийсь велетень. Справжній Гегрід.

– З тобою раніше вже контактували агентства?

– Ні, – відказую чоловічим голосом. Він серйозно? Модельне агентство? Чекай-но, це щось типу порнографії? Бо, ну реально, ніхто не може хотіти дивитися на мою пласку дупу в порно.

– Вау, нічого собі, – дивується Том Карні. – То скільки, кажеш, тобі років?

– Шістнадцять.

Сьогодні спекотний, задушливий червневий день. На мені обрізані джинсові шорти, що прилипли до тіла, футболка з «Нірваною» та брудні конверси, що востаннє були білими дуже-дуже давно. Ми щойно склали іспити, і школа влаштувала нам відпочинок у Торп-парку. Повітря насичене запахами сонцезахисного лосьйону, цукрової вати і хотдогів з гірчицею та кетчупом.

– Не відповідай йому, – каже Лорел, смикаючи мене за руку. – Може, він педофіл. Треба знайти вчителя.

– Ти абсолютно маєш рацію, що хвилюєшся, – липових скаутів повно. Але клянуся, зараз усе по-справжньому. «Престиж» – одне з найкращих модельних агентств у Лондоні. Можеш зателефонувати до офісу чи перевірити вебсайт. Як тебе звати?

Я нічого не знаю про моду та всю цю історію, але про «Престиж» чула. Вони представляють Клару Кіз. Ми обожнюємо Клару Кіз. Вона з нашого міста.

– Я Яна. Яна Новак.

– Дуже мило. Ти звідки?

– Баттерсі, – моє ім'я завжди викликає це питання. – Але мої батьки серби.

– Чудово. Ти знаєш, який у тебе зріст?

Дуже великий, навіть занадто.

– Не знаю, – знизую плечима. – Може, десь сто вісімдесят?

Сподіваюся. Не хочу бути ще вищою. Я й так завжди горблюся про всяк випадок.

Над нами пролітає черговий вагон з горлопанами.

– Слухай, – каже Том, – ось, візьми візитку, на звороті мій номер. Не хочу тиснути, але, якщо маєш бажання, поговори з батьками, і ми влаштуємо зустріч в офісі.

Лорел якимось чином стає між нами.

– Чоловіче, ти це реально?

– На сто відсотків. Це моя робота, – він посміхається, і я бачу його зуби, схожі на маленькі будиночки з «Монополії» – надто ідеальні, аби бути справжніми. – Так, знаю. Я вештаюся по фестивалях, по парках розваг, в інших місцях, де тусуються підлітки, та шукаю нові обличчя.

– Класна робота, – каже Лорел, витріщаючись на нього. – А як щодо мене? Гадаєш, я могла би бути моделлю?

Ох, Лорел, люба, ні. Так незручно. Том підіграє їй та робить крок назад, аби її оглянути. Лорел значно вродливіша за мене. У неї маленький кирпатий носик та пухкі, ніби від алергії, губи, які зводять хлопців з розуму.

– Як тебе звати?
– Лорел Росс.
– Ну що ж, Лорел, ти, безперечно, дуже приваблива дівчина. Але який у тебе зріст?
– Сто шістдесят п'ять, – вона знижує голос. – Але на підборах вища!
Він доброзичливо всміхається.
– Відверто кажучи, ми не розглядаємо дівчат зростом менш ніж сто сімдесят два.
– Кейт Мосс сто сімдесят.
Том посміхається.
– Кейт Мосс це Кейт Мосс.
– Ох, ну добре.
– Але, Яно, я був би дуже радий, якби ти нам зателефонувала. Справді.
Лорел міниться на обличчі. Роззявивши рота, вона несамото набирає комусь повідомлення. Я дивлюся на Тома. Хитаю головою.
– Я? Ви впевнені?
Він знову всміхається.
– Яно, я здивований, що тебе досі не відшукали. Поговори з батьками та зателефонуй мені, гаразд? Гарного дня. Не забувайте про захист від сонця.
Він повертається та розчиняється в натовпі іспанських туристів, а я собі гадаю, чи не було це все дивною галюцинацією. Сільське повітря, як-не-як.
– Боже мій, Яно! Усе це щойно сталося насправді?
Гадаю, якщо Лорел теж це бачила, то мабуть-таки так. Вона стрибає з ноги на ногу, ніби знову хоче до вбиральні.
– Гайда! Маємо знайти Сабу та інших!
Я низую плечима. Дивлюся на маленьку глянцеvu візитку у руці. Великий палець ковзає по викарбуваних літерах. На дотик відчувається дорогою, і на думку мені спадає шоколадний покидьок Чарлі та його золотий квиток.

- Це була вона. Та ВИЗНАЧНА МИТЬ.
- Чому вона була ВИЗНАЧНОЮ?
- Тому що... все змінилося.
- На краще чи на гірше?

- Яно?
- На краще. Спочатку.